

DADZIS

1977

5

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPĒ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠ

© LKP CK Izdevniecība,
«Dadzis», 1977.

Nr

DODIET

VIETU!

Nopirku veikalā jauku atpūtas krēslu. Loģiski spriežot, ja vieni šos atpūtas krēslus pārdod, bet otri pērk, jābūt arī kādam trešajam, kas palīdz krēslu nogādāt mājās.

Kravas mašīnu šoferi ar mani pat nerunāja. Privātmašīnu īpašnieki atbildei tikai kratīja galvas. Bet taksometru šoferi pateica skaidri un gaiši:

— Maksā piecīti vai čāpo kājām. Nogursi, apsēdisies, atpūsisies un soļosi tālāk...

Es sapratu, ka jaunais atpūtas krēsls ir mans krusts. Bet savs krusts ikvienam jānes pašam. Vai jāved ar tramvaju. Iekāpu vagonā, nokompostēju četras biļetes — vienu sev, trīs krēslam, noliku krēslu tur. pat vagona aizmugurē, apsēdos, braucu. Erti, labi, izdevīgi. Nevienam netraucēju, vietu neaizņemu.

Te pēkšņi kādā pieturā iekāpj divas māmucītes, ierauga krēslu un galvas vien šūpo.

— Vai, mīlā! — viena saka. — Tas aicinājums padarīt Rīgu par pilsētu, kur teicami apkalpo iedzīvotājus, nebūs vis saucēja balss tuksnesī...

— Jā, jā... — otra piebalso. — Nebūs gan... Tramvaju pārvaldei arī ir sirds krūtis. Šodien atpūtas krēslu nolika, rīt varbūt arī vagonus ar divāniem palaidīs... Kamēr no Juglas līdz centram atkulsies varēs ērti atlaisties.

Bet kāds večuks ilgi ilgi raugās uz mani, līdz beidzot vairs neiztur.

— Ar tramvaju pārvaldi viss ir skaidrs, — viņš saka, — nav vienīgi skaidrs, kāpēc jaunais cilvēks sēž kā gipsis, bet sieviešu cilvēkiem jāstāv kājās!

Man, protams, kļūst šausmīgi neērti, taču privātpašums ir privātpašums.

— Piedodiet, — saku, — bet tas ir mans krēsls! Mana vieta!

Večuks kļūst indīgs.

— Skat, kāds! — brinās. — Šā vieta! Jaunais cilvēks, tu laikam būsi sajaucis tramvaju ar ķīniti. Te vietas nav numurētas. Piecelies un dod vietu vecākiem cilvēkiem.

Neko darīt, jābūt pieklājīgam. Pieceļos un ļauju, lai večipa apsēstas. Pēc trim pieturām šī pieceļas, lai izkāptu, es gribu paņemt krēslu, jo man arī drīz jākāpj, te pēkšņi viens nekaunīgs tips — plakt! — iemetas ar visu svaru manā atpūtas krēslā, ka nokrakšķ vien.

— Es ļoti atvainojos, — saku, — bet man nākamajā pieturā vajadzētu izkāpt...

— Kāp vesels! — tips piekrit. — Saulainu taciņu un nepakļūpi. Ielas tagad slidēnas...

— Es jau labprāt izkāptu, — skaidroju, — bet jūs diemžēl sēžat.

— Kāds sakars manai sēdēšanai ar jūsu izkāpšanu? — šis jūtas pārsteigts. — Es taču jūs netraucēju!

— Diemžēl zināmā mērā traucējat gan... — saku. — Krēsls, uz kura jūs sēžat, pieder man... Tā sacīt, bagāža...

Bet tips sēž un neliemas ne zinīs.

— Tā katrs var pateikt, ka tas ir viņa krēsls... — viņš filozofē. — Mums galas kombinātā arī viens tāds strādāja. Domājām, šis pēc darba savu personisko kumuku nes mājup, bet milicija klāt, un kas izrādījās? Ik reizi pus cūkas uz muguras izstiepa...

— Bet es taču nopirku! — sāku uztraukties. — Godīgi naudu samaksāju!

— Kā tad! — pasažieri vīpsnā. — Zinām, kā tādi maksā! ... Droši vien nupat no diennaktīm izlaists.

— Nē, — saku, — es talsnā celā no darba. Un bagāžas biļetes krēslam lai

nokompostēju. Lūk, viena man un trīs — par krēslu.

— Zinām mēs to bagāžu! — publika netic. — Četratā brauca, trīs iepriekš izkāpa, bet viņš — bagāža... Te pirms divas sēviņas brauca, skaidri un gaiši teica, ka šito krēslu tramvaju pārvalde te nolikusi.

Man gandrīz vai asaras sasprāgst acis.

— Ja neticat man, — saku, — pasauksim tramvaja vadītāju, lai viņš pasaka, kam pieder krēsls — tramvaju pārvaldei vai man.

Pieturā vagonā ienāk tramvaja vadītājs, skatās uz mani, skatās uz krēslu un raustīta plecus.

— Velns viņu zina... — prāto. — Tā kā bija jau no paša rīta, tā kā nebija... Tagad jau katru dienu kaut ko jaunu izgudro.

— Bet tas ir mans krēsls! Nudien, mans! — brēcu. — Ja neticat, griezisim tramvaju apkārt un brauksim uz veikalu! Tur pateiks!

Bet tramvaja vadītājs nepiekrit.

— Es nevaru viena cilvēka dēļ grafiku pārkāpt! — atbild. — Ja gribat, varat pagaidīt, kamēr man maina beidzas. Vai arī atbraukt vakarā uz depo.

— Nu nē! — saku. — Savu krēslu es te neatstāšu! Ja būs vajadzīgs, braukāšu kaut vai līdz pastardienai!

— Kā vēlaties, — vagona vadītājs saka. — Tikai biļetīti gan neaizmirstiet katram reisam kompostēt atsevišķi.

Pēc trim stundām iebraucam depo, nokaidrojam, ka krēsls patiesi ir mans. Ņemu krēslu, gribu stiept uz mājām, skatos — sēdeklis ieplēsts, uz roktura viens ieskrāpējis: «Jānis plus Anna»...

Bet ko lai dara, ņemu krēslu, kāpj šoreiz troļļbusā, nolieku uz aizmugures platformas, apsēstos. Pēkšņi dzirdu:

— Ir gan tā mūsdienu jaunatne!... Būtu prātīgs un piedāvājis vietu vecākiem braucējiem...

JANIS EZĪTIS

HARIJS HEISLERS

Viss par viņām

(8. Marta ainīņa)

Cik par slevietēm vārdu nav sacīts,
Cik nav jūsmots un runu teikts!
Un pēc tostiem...
pa mēriņam slucīts,
Līdz viss uzklāts — godam veikts.

— Te patlēšām var mēli norīt!
— Tev ne sleva, bet atradums īsts!
— Es ar neķēm apsveicu šorīt...
— Štrunts! Es savējai... Puķes tak vīst!

Vīri apmainās pēdējām ziņām,
Un pa starpām birst jocīgu sāls.
— Lai tad lei! Par mīļotām, viņām!
— Iemesls šobrīd ir oficiāls!

Un «par sirsniņu, ko viņš mīlē»,
Un «par Annīņu» kuro jau reiz —
Kā pret zaģa zobiem skan vīle,
Skan pār istabu meldīņš greizs...

Žiglas kājas ir mirkļiem tik jaukiem.
Lūk, un klāt jau
devītais marts!

Viņa — virtuvē ņemas ap traukiem,
Viņš — guļ saldi, gurduma skartis.

— UGUNĪ MĒS ŅEMSĪM LĪDZĪ

U. MEZAVILKS

A. MUKANS

— KO TU TUR MEKLEJH...
— EMOCIONĀLU KOMFORTU...

E. RUSMANIS

DĀVANAS

Tuvojās 8. marts. Dāvanas sievietei un sievasmātei nolēmu iegādāties laikus. Vispirms sievasmātei, kaut gan viņa mani nemaz nemīl. Tas arī saprotams — neesmu nekāds dižciltīgs suns, kas būtu jāmīl. Esmu tas, kas atņēma viņai vienīgo meitu un kā uz elektriskā krēsla nosēdināja to uz inženiera cietās algas.

Neesmu taču slīkšķs par citiem, domāju, nopirkšu skaistu dāvanu — varbūt tad viņa saprātīs, ka inženieri nemaz nav zemē metami.

Ar lielām pūlēm man izdevās sameklēt tādu dāvanu: lakatu, greznu kā persiešu paklājs. No slēpis sievasmātei paredzēto lakatu, sāku meklēt dāvanu sievietei. Skraidīju pa veikaliem kā inkasents, tikai ārā nācu ikreiz ar tukšām rokām. Gandrīz nedēļu katru dienu pēc darba staigāju pa veikaliem, līdz beidzot sameklēju brīnišķīgu dzintara saspurdi.

Priecīgs pārnāku mājās, un ko, kā jūs domājat, redzu? Sievasmāte mazgā grīdu ar viņai nopirkto lakatu.

— Vai jauna grīdas lupata? — apjucis jautāju.

— Jā, — viņa netaisni atbild, — zem dīvēna atradu. Nez kāds

mulķis to pat bija ievīkstījis pa pīrā.

«Būs jāsameklē kaut kas vērtīgāks,» prātoju, strēbdams frikadeļu zupu.

— Atzīsties! — pēkšņi sieva satvēra mani aiz rokas. — Kurai domāta tā saspurde, ko es nejausi atradu tavā kabatā?

— Tev, protams! — frikadele izslīdēja no karotes un nokrita man uz biksēm.

— Tā es tev ticēšu! Nu man beidzot skaidrs, kāpēc tu pēc darba nenāc tūlīt mājās!

— Sieviešu dienā gribēju pāsniegt, — taisnojos, — mātei lakatu, bet tev šo saspurdi.

Stundas divas skaidroju, taču līdz galam pārliecināt viņas par saviem labajiem nodomiem man tā arī neizdevās.

Kopš tās reizes dāvanas abām savām sievietēm iegādājos pēdējā dienā. Tad veikali ir pārpildīti kā autobusi rītos, kad visi brauc uz darbu. Dabūt var to, kas pagādās. Bet tagad es vīriešus labi saprotu — neviens negrib iekulties nepatikšanās, tāpēc dāvanu pirkšanu visi atliek uz pēdējo brīdi.

A. DZIRNIS

Fenomens

Ir dienas, kad pārvaldes darbinieku kabinetos velda jautrība. It kā cirks būtu atbraucis. It kā ducis vissmieklīgāko klaunu staigātu apkārt pa gaiteniem un kristu vanniņās ar ūdeni.

Bet patiesībā jautrības cēlonis ir viens vienīgs cilvēks. Šūšanas uzņēmuma direktora pagaidu vietas izpildītājs. Viņš atnāk nopietns, svinīgs, sava uzņēmuma ražotā uzvalkā. Skaties uz viņu un nespēj lāgā saprast — ne īsti viņam kāds radnieks miris, ne īsti pats vairs nav dzīvotājs šai pasaulē. Uzvalka audums piemērots labi ja bērū gadījumam, pogas šaušalīgas, par oleri pat runāt nav vērts.

Ja gadītos sastapt šādu cilvēku uz ielas, tūdaļ rastos vēlšanās pieiet viņam klāt un līdzcietīgi paspiest roku. Bet pārvaldē smejas. Jo visi viņu jau pazīst un zina — atkal būs kumēdiji. Un ir arī Citi nes uz pārvaldi apstiprināt produkcijas paraugus, kas spīd un laistās, bet viņš... Ne tikvien pats atnāk pelēks kā apmākusies diena, nēl Viņš atnes tikpat pelēku jaunās produkcijas paraugu. Ar tādu varētu bērnu baidīt. Uzvelc bikses — un bērns paklaustīgi ēdis manas putriņu, lai tikai tātis neķertos klāt žaketei...

Bet vietas izpildītājs to neņem galvā.

— Man, lūdzu, vajadzētu apstiprināt šo paraugu ražošanai, — viņš paziņo.

Visi saskrien apkārt, tausta drūmo audumu, aplūko šaušalīgās pogas un saprotoši raugās cits citam acīs.

— Pienāciet citu reizi! — viņam silti iesaka.

Bet viņš neiet prom. Viņš stāv un rausta plecus.

— Kāpēc? — viņš vaicā. It kā tikai nupat būtu no mazbērnu siltās spēris pirmo soli plašajā pasaulē. Naivs līdz bezgalībai. Vai arī pārlietu stīpēts.

— Tāpēc, ka mēs apstiprinām produkcijas paraugus nevis velns zina ko! — vietas izpildītājam

pacietīgi skaidro. — Bet jūs atnesāt velns zina ko un gribat, lai to uzskata par paraugu!

Cits sen jau būtu sapratis, ko no viņa vēlas. Bet viņš stāv, it kā kurpju zoles kāds būtu piegrīdās pienaglojis.

— Tas nav velns zina kas, — viņš iebilst. — Tas ir tas, ko mēs ražosim mūsu šūšanas uzņēmumā. Masu produkcijas paraugs.

Visi smejas. Jo smieties ir veselīgi. Smieklos ir vitamīni. Pasmiejas — un nav vairs lieki jāvirina aptieku durvis. Vienīgi direktora pagaidu vietas izpildītājs nesmejas. Gandrīz vai neērti kļūst, uz viņu raugoties. Pieaudzis cilvēks, bet nesaprot viselementārākās lietas.

— Tā nav pieņemts! — viņam skaidro. — Paraugam jābūt skaistam, neatkārtotam, tādām, lai elpu rauj ciet! Lai mums uz līdzzenas vietas rastos vēlšanās to apstiprināt!

Normālam cilvēkam ar šādu izskaidrojumu, nūdien, pietīktu. Normāls cilvēks pievāktu savu paraugu, kas ir tikpat drūms kā Hamleta tēva ēna, un pacenstos atnest kaut ko atbilstošāku pasaules standartu līmenim.

Bet viņš stāv.

— Kam vajadzīgs kaut kāds skaists paraugs, ja mēs ražosim tieši šādu produkciju, kādu te redzat? — viņš vaicā.

Visi atkal smejas un rausta plecus. Jo zina, ka ražošanā patiesi tā gadās. Te audums nav tāds, te pogas gluži cita fasona un krāsa savādāka, te tīrās bēdas ar oleri...

— Dārgais vietas izpildītāj! — pārvaldes darbinieki saka. — Mēs ticam, ka jums var gadīties zināmas atkāpes... Bet tam vismaz būs objektīvi iemesli.

Taču viņu pārliecināt nav iespējams.

Nūdien jocīgs cilvēks. Pārējie var nest skaistus paraugus un ražot kaut ko viduvēju, bet viņš ne ne ne. Fenomens!

A. BRĀLTIS

— PUISĪT, CIK TEV SMUKA MAMMA!
— TĀ NAV MAMMA, TĀ IR VECĀMAMMA.

E. OZOLINS

— VISMĀZ PASAKI, KURŠ TE IR PĀREJOŠAIS UN KURŠ NODODAMĀIS OBJEKTS...

U. MEZAVILKS

Jautājums vīriem

Soreiz uz izsludināto sapulci apavu ateljē vīriešu kārtas darbinieki ieradās visi kā viens.

— Tātad, mīļie biedrīši, — meistars iksītis teica ievadvārdu vietā, — stāstiet nu, kā jūs palīdzat savām laulenēm nest ikdienas rūpes! Citādi mums pārmet, visādi izsmej. Es saku: vienreiz tai zākāšanai jādara gals.

Pirmais piecēlās sagādnieks Renģītis, liels un varens kā daudzstāvu nams.

— Es, par provi, savējai nopirku gandrīz jaunu veļas mazgājamo mašīnu. Tagad šī tik mazgā un dzied Raimonda Paula dziesmas. Vienīgā nelaime, ka es pats vairs nevaru kulturāli atpūsties. Bet nekas, sakožu zobus un paciešu.

Pārējie vīrieši aplaudēja.

— Bet es, bet es... — troksni mēģināja pārkliegt uzskaitītājs Bērtulis, — es... nopirku televizoru. Lai skatās un mācās, kā pareizi vārt pusdienas.

Pēc tam kādu vārdu teica Ļumikis, kas ikdienas dzīvē bīdīja skaitļmašīnas.

— Tās veļas mašīnas un televizori ir špicka. Es, par piemēru, nopirku kārtīgu slotu, kārtīgu spaini un veļas dēlīti. Bez tam...

Ļumikim neļāva tālāk runāt. Visi atzina, ka viņa uzstāšanās nav īsti līmenī. Neatbilst dotā momenta prasībām.

Bakītis, kas pārzināja kultūras un labas apkalpošanas sektoru, savu runu iesāka tā:

— Visu vajag darīt kulturālāk, pieklājīgāk un rezultatīvāk. Lūk, neliels piemērs no manas saskatnīgās un saulainās ģimenes dzīves. Tātad, es reizi mēnesī atnesu mājās trīs kilogramus kartupeļu, piecas pudeles piena, sešus

kukulus rupjmaizes, pudeli etiķa, trīs paciņas sviesta. Kafijas un tējas paciņas, kā arī trīsdesmit pudeles alus es pat neskaitu. Lai tās būtu virs plāna!

Aplausi ilgi negribēja rīties.

Pēc šādas sumināšanas izrādījās, ka arī pārējie vīri varēja šo to pastāstīt. Viens nopircis putekļu sūcēju, otrs — kafijas dzirnaviņas, trešs atnesis māiās gumijkoku, ceturts pašrocīgi aiznesis nodot visas tukšās pudeles, piekts tīrījis savus apavus, sestis... Un tā bez gala.

Vīri plaukšķināja bez apstājas, un tikai Silajērs visu laiku aizdomīgi klusēja.

— Kas ar tevi ir? — pārējie viņam bikstīja sānos.

— Es sievai nopirku šujmašīnu, — Silajērs atzinās.

— Tas ir labi! Tas ir ļoti labi! — pārējie viņu uzslavēja.

— Bet viņa negrib šūt...

— Tas gan vairs nav labi, — vīru sajūsma noplaka.

— Un tad es, tad es pats sāku... — Silajērs kautrīgi teica.

— Ko tu sāki? — visi lielām acīm blenza Silajērā kā spokā.

— Pats sāku sievai šūt kleitas. Nopirku modes žurnālus... Tīri interesanti... Vēl vairāk... — Un Silajērs aizrāvēs pat uzkāpa tribinē.

— Jūs tikai paklausieties!... Kādas līnijas, kādas...

— Kauns! — meistars iksītis iesaucās un steigšus slēdza sapulci.

— Vai nepietiek ar to, ka tu katru dienu darbā raujies? Bet nē, viņam jāstrādā arī mājās!

— Kauns! Kauns! — pārējie piebalsoja. — Un, ja mūsu sievas uzzinās par tavu neapdomību, ko tad?

E. ZIEMELIS

G. VINDEDZIS

DRAUGU BŪŠANA

Pēc dabas Kumpulis ir vientuļš sava ceļa gājējs jeb — ja vēlaties — nekomunikabls indivīds. Ar darbabiedriem viņam ir stingri koleģiālas, lietišķas attiecības, bet ne vairāk. Šodien atrast istu nesavtīgu un saprotošu draugu esot tas pats, kas divreiz pēc kārtas izzilēt sportloto piecus numurus, tas pats, kas ēdnīcā pie karbonādes dabūt klāt arī nazi, tas pats, kas... Citiem vārdiem, tā ir liela laime. Tāds ir Kumpuļa dzelzainais pasaules uzskats, un no tā viņš neatkāpsies ne soli, lai kā arī censtos kaimiņu sektora darbinieks Bābols, kurš pēdējā laikā tā aizdomīgi luncinās Kumpulim apkārt.

Viņudien priekšnieks iesauc Kumpuli savā kabinetā un saka:

— Gatavojies, rit braucam uz ministriju klapatāt jaunajam gadam papildu štata vienības un postenus. Esam diezgan izauguši, lai iegūtu augstāku kategoriju. Varbūt radīsies iespēja paplašināt arī tavu sektoru un tev pašam atbilstoši palielināt atalgojumu. Tāpat norunāts, satiekamies no rīta tieši astoņos lidostā. Tikai nenokavēt!

Kumpulis lai nokavētu! Jāsmejas! Divpadsmit gadu laikā viņam vienu otru reizi gan iznācis aizkerties neparedzētu apstākļu dēļ, bet tā speciāli darbu kavēt — nekad! It īpaši jau šoreiz, kad priekšā lieli notikumi.

No darba mājup ejot, viņam pielīp Bābols un velkas līdzī kā sirups janvāri:

— Izpalidzi! Draugu būšanās dēļ! Tu taču

breuksi projām, biļetes rītdienas koncertam tev vairs nav vajadzīgas. Atdot biļetes man, Ragnija jau sen sapņo par «Vaidošajām gītārām».

Patiešām, rītdienas brauciena sagatavošanas steigā Kumpulim pavisam izgaissus no prāta nopirktais divas biļetes uz mākslinieku ansambļa «Vaidošās gītāras» koncertu. Ragnija, Bābola sirdsdraudzene, kā uzbūta uz estrādes ansambļiem, bet Bābols savukārt uzbūts uz Ragniju. Ja Bābols vakarā neaizvedīs savu draudzeni uz koncertu, tā var viņu pamest. Un, lai Bābols nepaliktu vientuļš kā kociņš, Kumpulis augstsirdības uzplūdus atdod biļetes.

Mājās Kumpulis sakravā koferi: kreklis, rezerves kaklasaite, bārdas skujamais aparāts, cieti žāvēta desa, balzāmiņš un vēl šādi tādi vīriešu tualetes piederumi. Tā, pulkstenis tikai astoņi, tādā āgumā likties gulēt būtu tiešs grēks! Kumpulis paver durvis, lai grāmatplauktā, un tur viņam pretī aicinoši raugās svētdien nepabeigtais konjaciņš. Atradināšanās nolūkā Kumpulis ieļej sev vienu, tādu pavisam maziņu. Hm, neko nevar saprast — tāds kā atšālējies, tāds kā pliekans...

Pēc otrās glāzes Kumpulim kļūst pilnīgi skaidrs, ka šī gadījies brāka pudele. Tādu glabāt skapīti nevar, tāpēc gribot negribot jāizdzer visa lai māja būtu tīra. Tagad tikai uzstādīt modinātāju uz sešiem un gulēt, gulēt!

... Kumpulis redz elegantu sapni: koncerta starpbrīdī viņš pastaigājas foajē, cēlu gaitu, paceltu galvu kā vientuļš lauva. Pretī nāk Bābols, bet viņam pie sāniem Ragnija — stalta, garie, izlaistiem matiem, apburošu smaidu — īsts sievietes ideāls.

Bābols iztapīgi klanās un iepazīstina Kumpuli ar Ragniju:

— Lūk, tas ir viņš, mūsu labvēlis! Esiet, dzu, pazīstami, tā un tā. Bet tagad, — bōls kļūst šīverīgs, — uz bufeti, uz bufeti ārkārtīgi patīkamā satikšanās ir jāatzīmē. tev esmu bezgala pateicīgs, — to viņš s Kumpulim, — par izgādātajām biļetēm. Ragnija ir sajūsmā.

Ragnija caur garu skropstu plīvuru uz Kumpulim neaizmirstamu skatienu un d

— Jūs esat neizsakāmi jauki!... Cik žēl, tik vientuļš, — un viņam pārscrien salda l

bona pār kauliem.

Bufetē abi, tas ir, Bābols ar Kumpuli, pirms iedzer konjaku, pēc tam visi trij šampanieti.

Atskan zvans.

— Jāiet, — Kumpulis saka, — tūdaļ sāks otrā daļa.

— Ko niekus! — Bābols izklaidīgi attra

— Laika vēl diezgan. Tas bija pirmais zve

— Nē, trešais, — Kumpulis ietiepjas, Ragnija lūdzot satver viņa roku, dziļi ielū

jas acis un viņš padodas.

Trijotne iedzer vēl, tad vēl mazliet. R nija apliek Kumpulim roku ap kaklu. Kum lim aizraujas elpa un...

Un tad viņš pamostas.

Pulkstenis rāda pusē deviņus. Nogul Priekšnieks aizlido bez Kumpuļa, un zie viņš tagad ir līdz ausīm. Bet viņa to izpro cējis negēlīgais Bābols kopā ar savu sp dzeli Ragniju! Vai te vairs var būt kāda na par draudzību?

Z. DO

— VISI OPERDZIEDĀTĀJI SARGĀ KAKLU.
— ES BŪŠU ESTRĀDES DZIEDĀTĀJS!

K. LIEDE

— VIŅŠ ESOT TICIS UZ ZAĻA ZARA.
— VAJADZĒS NOZĀGET...

VIENAS DIENAS BILANCE

Pastniece atnesa vēstuli, ledevu desmit ka-peikas. Kā nekā — atnesusi vēstuli no Gabrovas. Bet Gabrova ir tālu. Pēc brīža ieradās di-vi milži no mēbeļu salona. Biju pasūtījis divus miniplauktus ar piegādi mājās, ledevu kalram pa trīnītim. Skaidrs, ka ar vienu nepietīktu. Tādi spēka mitriki taču dzer un uzkož divreiz vairāk nekā normāli cilvēki. Pēc tam atnāca mūrnieks no dzīvokļu ekspluatācijas rajona. Lai salabotu mājas stūri. Bet es dzīvoju fiesī stūra istabā, ledevu piecīti. Lai neizplēš robu stūrī vēl lielāku, bet aizmūrē ciet. Mūrnieks aizlaidās uz «Dzērieniem». Atgriezās, snauz-dams motocikla kulbā. Pie stūres sēdēja san-tehniks. ledevu tam arī piecīti. Neviena nevar zināt, kurā brīdī isti sāks tēcēt krāns vai pār-sprāgs izlietne ķēķī. Ap to laiku pārradās meita no skolas, ledevu rubli, lai iet uz kino. Neiedosi rubli — paņems pati trīs. Bet trīs

rubli man jātaupa pēcpusdienai. elektriskais spēlēt kārtas. Vajadzēs laut u Citād apvainosies un nereaģēs uz paš saucieniem par avārijas gadījumiem.

Vakarā sieva atnesa lēto sīku: izv kartupeļus un paēdām vakarinas. Pirms iešanas vēl ieradās telegrammu iznēsātā, devu viņam pēdējās piecdesmit kapeika varēju nodot. Citi gul vai skatās televizor, viņš steigžas pie manis, lai ātrāk nodotu rīgu vēsti.

Izrādījās, telegramma no švāģera. steidzīgi izsūtīt trīsdesmit rubļus. Atce ka viņš man apsolīja pagādāt elegantu saras kurpes.

Izlasīju telegrammu un izslēdzu gaism, taupa elektrību.

ARMINS I

— JĀIET UZ DARBU, BET NEVIENS NEPALĪDZ PIECELTIES!
— VAI TAD KĀDAM TAS RŌP...

G. VINDERS

— ATVEDU BRĀLITI. TU TAČU TEICI, KA
TIKAI TĀ MUMS VĒL TĒKSTOTI

J. BRINKIS

Garām ejot

Gānija darināto kopiju droši var saukt par
oriģināldarbu.

Kā būtu, ja atvērtu literatūras pusbabulāšu
veikalu!

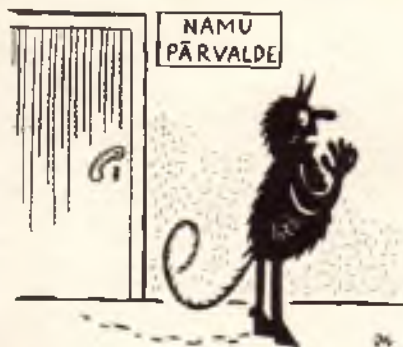
Mācīties nekad nav par vēlu. Par vēlu daž-
kārt ir kaut ko iemācīties.

Viens otrs uzskata: viņš nav eņģelis tikai
tāpēc, ka pārdošanā nav nimbu.

Arī bez medikamentiem var izārstēt bez-
miegu, radot mājās darbavietas apstākļus.

Nesapdāvinātībai arī ir savas priekšrocības —
tai nedraud zvaigžņu slimība.

C. MELAMEDS

— ĪRĒNIKI BRĒC, LAI ES PARAUJOT
PĀRVALDĒNIKU. BET KĀ TO IZDARĪT,
JA MAN IKREIZ LIEK PIENĀKT PĒC
NEDĒĻAS!

I. MELGAILIS

ĒRIKAM OŠAM — 50!

Pa dzīvi mākslinieks net vēlēgs,
Un viņa spalva asi kož.
Ja draugi saka — mūsu Eriks,
Tad nedraugi rūc — drūmais Ošs.

Dažs slaists vai ierāvējs kļūst sērīgs
Un nav par likteni vairs drošs,
Jo, tādu redzot, maigais Eriks
Kļūst nesaudzīgi drūmais Ošs.

Lai ātrāk miera nīdējs zvērigs
Pēc politiska liķa ož,
Vairs rāmi nesmūn klusais Eriks,
Bet pliku izgērbj drūmais Ošs.

Cik zināms, vilks nekad nav jērīgs,
Tālab pret jauno spalvu bož:
Ar vieglu smaidu —

mūsu Eriks,
Ar svētu naidu —
drūmais Ošs!

TIPS

Saimniecības preču veikalā ienāca cilvēks,
kuram uz sejas bija rakstīts, ka viņš meklē
deficīta preci.

— Tualetes papiru vajadzētu. Čeks jau iz-
sists, — nepazīstamais diez kāpēc turēja starp
pirkšiem rubli.

Pārdevējs paskatījās uz rubli, pasminēja un
teica:

— Nav. Tualetes papirs ir deficīts.

— Vienu rullīti, citādi sieva dzīvokli ne-
laidīs, — nepazīstamais tielējās.

Pārdevējs paraustīja plecus. Deficītu meklē-
jošais cilvēks nopūtās un klusi izslidēja no
veikala.

Ienāca cits.

— Vai Kaža šodien strādā? — viņš jautāja
pārdevējam. It kā būtu vismaz viņa brālēns.

— Kārlis jau sen pie mums nestrādā —
pārdevējs vienaldzīgi atbildēja.

V. SLAVKINS
[«Junosti», Maskava]

— Žēl, gribēju painteresēties, vai nav a-
taupījies kāds rullītis tualetes papīra...
Svešais mēģināja ieskatīties pārdevējam acī.
Pārdevējs vienaldzīgi raudzījās kaut kur ā-
pa logu. Svešais brīdi neveikli minējās, ta-
noklepojas un aizgāja.

Nepagāja ne minūte, ienāca vēl viens.

— Man, būsiert tik laipns, tualetes papīra
Labi ātri iesaiņojiet vienu rullīti, nē, lab-
divus. Tikai pameklējiet tādus, kas nav dab-
juši mitrumu.

Pārdevējs cieši paskatījās uz ienācēju, s-
grumboja pieri, tad izvilka no letes apakš-
divus tualetes papīra rullīšus un iesaiņoja.

Ienācējs samaksāja, paņēma preci, patei-
«paldies» un aizgāja.

— Aizdomīgs tips. — pārdevējs nodomā-
— Ej nu sažini, no kurienes viņš bija.

A. RUKUR

PASAULE IR LABA

Stingri apņēmos: «Šodien es viņai
pateikšu visu!» Vakarā mēs satikāmies
un aizgājām uz kino. Stāvēt rindā, es
nodomāju: «Kino ir slikta izskaidroša-
nās vieta. Es atklāšu mīlestību, tur uz
ekrāna — arī... Viņa visu saņauks.»

Man veicās. Kasiera aizcirta lodziņu
tieši deguna priekšā. Biļetes izpārdotas.

— Iesim uz kafejnīcu! — es ierosi-
nāju.

Apsēdāmies pie loga. «Tagad dro-
šākl!» es sevi uzmundrināju.

Tā bija lieliska veiksmē. Viesmīlis,
šķiet, saprata kuterīgo situāciju. Nes-
dams vīnus un ēdienus pie blakus gal-
diņa, viņš veikli izlikās, ka mūs nav
pamanījis.

Viņa skatījās ārā pa logu, es pluci-
nāju galdauta malu.

Tā pagāja stunda, divas, trīs. Neteicu
ne vārda.

Kad viesmīlis beidzot pienāca pie
mums, no ēdieniem vairs bija palikuši
tikai cisiņi. Un arī tas izrādījās ļoti labi.
Mēs ātri pārdām un, ejot laukā, es prā-
toju, ka uz ielas paņēmu meiteni pie
rokas un pēc tam pateikšu visu.

— Ir jau vēls, — viņa teica. — Brauk-
sim ar taksu!

Pastaiga izjuka, bet reizē ar to iz-
juka arī manā iedomātais pasaules labums.

roku. Atkal veiksmē! Jauneklis pie st-
res kaut ko nokliedza, un taksomet-
aizdrāsās tālāk.

«Vīriešu solidaritāte — dīzēna lieta
nodomāju.

Parādījās otra mašīna. Tagad es dro-
izgāju ielas vidū. Šoferis iztaistīja vir-
zu, un es ar pateicību nolūkojos a-
braucošajās sarkanajās uguntiņās.

Skaitīju solus. «Kad būs tukstotis, i-
teikšu visu, kas uz sirds. Devīni simti
deviņdesmit astoņi, deviņi simti devi-
desmit deviņi...»

— Bet mūsmājās vakar sabojāj-
līfts, — viņa teica. — Nāksies cilt-
desmitējā stāvā.

«Lūk, tas tik ir lieliski! Kāpnes, kl-
sums, pustumsa...» es nopriecājos.
«Tieši to man vajag! Kaut kur stā-
piekto un sesto stāvu es teikšu, ka viņ-
mīlul!»

Mēs iegājām pa tumšajām parād-
durvīm.

Bet atīmredzot esmu dzimis gan bi-
kreklīna, gan zem nelaimīgas zvaigznes.
Vakars bija galīgi sabojāts — līfts da-
bojāts!

Tukšu skatienu raudzījies uz spīdī-
gām pogām, līdz atradu skaitli «10».

Kabīne rāvās augšup.

Un tomēr pasaule nemaz nav tā

KANCELEJISKĀ FANTASTIKA

I. MELGAILIS

Miglā asaro logs...

Man šad tad nāk prātā neparastas idejas. Vienreiz pat iedomājos, kā būtu, ja man piezvanītu Sofija Lorēna un uzaicinātu vakarā uz tikšanos Neapolē. Paskatos pulkstenī. Apzēlīp, ir jau pēcpusdiena, bet es vēl taksometru pleturā gaidu taksīti. Neko darīt, paliec sveika Sofija. Varbūt kādu citu reizi...

Citreiz, skatīdamies televīzijas raidījumu par zinātnes sasniegumiem, iedomājos, ka esmu ievēlēts par Zinātņu akadēmijas īsteno locekli un šodien man jālasa lekcija par savu ieguldījumu relativitātes teorijā. Varat iedomāties, kas tās par šausmām, kad apķeros, ka no šīs teorijas esmu dzirdējis tikai nosaukumu.

Nupat, pirms nedēļas, iedomājos, ka esmu sacerējis dzejoli. Tiesa, man arī agrāk gadījās iedomāties, ka esmu sacerējis pantus, no kuriem neviens redaktors neatteiktos, bet, ko līdz paņemu papīru un pildspalvu, galvā tāds tukšums, it kā caurvējš visu būtu izpūtis.

Šoreiz gluži otrādi — atceros sākumu: «Miglā asaro logs...» Atceros visu līdz pēdējam vārdinākam. Steidzu uzrakstīt. Lasu un pār-lasu. Burvīgs dzejolis! Īsts šedevrs!

Nu, konsultant Pērkonvāle, saturies! Šodien tu nolieksi manā priekšā savu lepno galvu! Šodien tu bālēsi aiz skaudības!

Ja cilvēkam veicas, tad veicas. Gan takso-metru nokeru bez gaidīšanas, gan Pērkonvā-le savā krēslā.

Ieraudzījis mani, viņš izliekas ļoti aizņemts. Cilā un šķirsta papīrus, kaut ko meklē, liek man saprast, ka labāk būtu, ja atnāktu pēc kādas nedēļas. Bet es neesmu pielūdzams. Nolieku viņam uz galda aprakstīto lapu, sakrus-toju rokas uz krūtīm un pašapzinīgi gaidu.

Viņš lasa. Uzmanīgi, ar interesi.

— Lieliski, brīnišķīgi! Tiesa, izlaisti dažī komati un iesprukušas trīs pareizrakstības kļū-das.

Tas ir gan knauzers! Autors viņam atnes šedevru, bet viņš piekasās nieka komatiem! Savaldos, neiešu nieku dēļ bojāt nervus.

— Prieks dzirdēt jūsu vērtējumu. Tātad jums arī patīk mani pantīņi?

— Pantīņi?... Tas nav īstais vārds! Lie-lisks dzejolis, biedri Aleksandr Čaki!

— Ļoti patīkami! Ļoti! Tikai vārds man ir Bērtulis un uzvārds — Pūpēdis...

— Ak tā gan? Un es domāju, ka tie jums ir tikai, tā teikt, pseidonīms...

Britiņu padomājis, viņš izņēma no plaukta Čaka dzejoļu sējumu, pašķira un ar pirkstu piebakstīja mana dzejoļa pirmajai rindai: «Miglā asaro logs...» Dzejolis saucās «Atzi-šanās»...

Netieku gudrs, kā tas varēja tā sagadīties!

M. ČALIS

— ES NEMAZ NEESMU GREIZSIRDĪGS, ESMU SPIESTS PAR TĀDU IZLIKTIES...

K. LIEDE

Sāksim ar nelielu atkāpi. Pagājušā gada 17. numurā publicējām feļetonu «Kā apgūt in-formāciju». Tajā pastāstījām, ka, pretēji pastā-vošajiem noteikumiem izdoļojot Rīgas—Jūr-maļas automaģistrāli, pārāk tuvu ceļa brauca-majai daļai uzstādīti reklāmu plakāti.

Visupirms saņemām atbildi no Jūrmalas pil-sētas Izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieka biedra Greiža.

— Kas tiesa, tiesa, — viņš atzina. — Reklā-mu plakāti Rīgas ielas posmā no tilta līdz til-tam apdraud satiksmes drošību. Esam kļūdi-jušies. Kļūdu izlabosim.

Šobrīd plakāti jau ir novākti un braucē-jus vairs neapdraud. Tātad jūrmalnieki prot dot un arī turēt vārdu.

Drīz atseucās rīdzinieki, precīzāk, pilsētas izpildkomitejas Labiekārtošanas pārvaldes gal-venais inženieris biedrs Barbejs. Lūk, ko viņš ziņoja:

«...Visus informācijas līdzekļus gar pilsētas ielām izvietu mūsu Labiekārtošanas kombināts pēc pilsētas galvenā mākslinieka norādījumiem, kas saskaņoti ar valsts autoinspekciju.

Konkrētā gadījumā minētie Jūrmalas šosejā uzstādītie plakāti nav izņēmums.»

Paldies biedram Barbejam! Viņš īsi un lie-tišķi izskaidroja mums informācijas līdzekļu uzstādīšanas kārtību Rīgas pilsētā un pie vie-na smalki norādīja, kas par to nes pilnu at-bildību. Tāpēc nekavējoties griezāties pie Rī-ges pilsētas galvenā mākslinieka biedra Bau-maņa un vaicājam, kāpēc viņš pretēji pastā-vošajiem noteikumiem norādījis plakātu uzstā-dīšanas vietas abpus Jūrmalas šosejai pārāk tu-vu pie braucamās daļas.

— Kas par niekiem! — galvenais māksli-nieks atbildēja. — Es kontrolēju vienīgi plakā-tu saturu un to māksliniecisko izpildījumu. Ne-kāds norādījums par izvietojumu neesmu de-vis. Un, ja par šo jautājumu runājam, esmu pret to, ka plakātus uzstāda autoceļu tiešā tuvumā!

Saņemusi šādu paskaidrojumu, devāties uz Rīgas pilsētas autoinspekciju. Te mūs laipni pieņēma milicijas apakšpulkvedis biedrs Je-fimovs.

— Kāpēc atļāvēt ierakt plakātu stābus pre-tēji noteikumiem uz Rīgas — Jūrmalas šose-jas apmales? — prasījām bez aplinkiem.

— Autoinspekcija nekā tāda nekad nav at-ļāvusi! — apakšpulkvedis teica. — Par šī jau-tājuma saskaņošanu dzirdo pirmo reizi! Kas to apgalvo?

— Inženieris Barbejs no Labiekārtošanas pārvaldes. Te ir viņa atbilde. Lūdzu, palasiet! Apakšpulkvedis pacēla tālruņa klausuli un uzgrieza numuru.

— Vai biedrs Barbejs? Labdien! Te runā Je-fimovs. Zvanu jums sakarā ar reklāmplakātiem, kas izdaiļo Rīgas—Jūrmalas šoseju... Kāpēc jūs atrakstāties un vainu uzveļat citiem? Kur tad ir saskaņošanas dokumenti? Kur ir mūsu piekrišana? Ak, nevarat pateikt? Kas tad var pateikt? Jūsu darbinieks Grūbe? Labi, tūlī piezvanīsim viņam.

Vēl viens zvans, un klausulē jau atskanēja pārvaldes darbinieka Grūbes balss:

— Mēs šīs lietas nesaskaņojam ar autoin-spekciju, bet uzstādām stābus pēc pilsētas galvenā mākslinieka norādījumiem.

Nu ko tu netaiksi, atkal vainīgs mākslinieks! Loks noslēdzies, un prasīt prasās secinājums, ka biedra Barbeja parakstītā atbilde ir jāuz-skata par... atrakstīšanos? Nē, nekādā ziņā! Tā ir jauks fantastiskās literatūras īsā žanra paraugs.

Un, tā kā satiksmes drošība Rīgas—Jūrmalas šosejā ir nevis fantastiska, bet gluži reāla problēma, gaidīsim tagad atbildi no Rīgas pil-sētas Izpildkomitejas.

K. VEKŠIS

SIEVIEŠU ABĢĒRBI

— TAS KAZOKS MAN IR PAR MAZU!

D. BREIKSS

— JĀ, MAN IR TIESĪBAS! UZ ATPOTUI...

V. ZAKIS

MALDINOŠA IZKĀRTNE

Mantu glabātavas ir labas un sliktas. Sliktajās mantas bojājas un dažreiz pazūd pavisam. Labajās nekas tamlīdzīgs nenotiek.

Ventspils Specializētā radio un televizoru glabātava ir laba glabātava. Tās darbinieki ir ļoti laipni pret klientiem un bez liekas runāšanas noglabā savos plauktos jebkuras markas aparātus. Un tomēr galvenā īpašība, kas raksturo šo glabātavu, ir kārtība. Te nekas nepazūd. Te neko neaizmirst.

Ventspilnieks L. Celms, piemēram, uzticēja glabātavas darbiniekiem savu televizoru «Rubin-401». Jūs domājat, ka ar aparātu kaut kas notika? Vai jums prāts! Tam pat pirkstiņu neviens nepielikal Jūs domājat, glabātavas darbinieki par aparātu aizmirs? Jūs nepazīstat šīs glabātavas darbiniekus!

— Neuztraucieties, jūsu «Rubins» guļ tajā pašā plauktā, kur to nolikām! — ieraudzījuši b. Celmu, viņi klientu tūlīt nomierina. — Manta ar kvīti pie mums nekad nepazūd. Bet jūsu «Rubinam» taču ir kvīts ar numuru 080294!

Tikai viens trūkums piemīt Ventspils Specializētajai radio un televizoru glabātavai. Šīs iestādes ieeju rotā nepareiza izkārtne. Uz tās rakstīts: «Radio un televizoru remonta darbnīca».

J. JUZEFS

A. MUKANIS

ALČIS KRATULIS
[«Jaunimo Grotos», Viļņa]

ITĀLIJAS DEBESIS

[Dzīvokļa saimnieces monologs]

Jā, tā esmu es... Lūdzu, ienāciet! Istabas dēļ? Tā arī sapratu... Kurpes varat nenovilkt. Pagaidām...

Jūs, sakāt, linolejs — kā Itālijas debesis? Šīs debesis ļoti ātri smērējas... Kā — jūs esat mākslinieks?

Un tieši kāds, atvainojiet, mākslinieks? Tas ir, uz kā zīmējat? Vai jums šeit pietiks vietas?

Nu, es domāju gan: tāda istaba! Un cik šeit gaismas! Pavasarī, vasarā — tīrs gaiss, atfaisi tikai logu...

Arī rudenī, ziemā? Nē, nē, es caurvēju neciešu. Lai nu kas, bet mana veselība... Vai neesam tās jūsu krāsas ož? Nē? Patīkami. Gribu teikt, ka ne vien krāsu, bet arī dūmu smaku neciešu.

Ko, jūs smēķējat pīpi? Sausmas! Kad pie manis dzīvoja studenti, viens no viņiem bija pīpmanis, bet viņš vienmēr gāja ārā, kāpinu telpā, tikai tā... Neērti durvis virināt? Kā to saprast — virināt? Tak ne jau naktī?

Ejiet gulēt vienos, divos? Kad tad ceļa-

nu astonos, varētu tāju dzert reizē... Edat tikai ap vienpadsmitiem? Jūsu darīšana, zināms, bet...

Ak, jā, es pavisam piemirsu: gribas ticēt, ka sveši cilvēki te nebūs bieži viesi... Nav svarīgi, jūsu biedri vai radnieki — man viņi visi ir sveši... Cik bieži? Nu, piemēram, pie mamiem studentiem vispār neviens nenāca. Taču es neiebildīšu, ja arī kāds atnāks, piemēram, Oktobra vai 1. Maija svētkos, — lūdzu, kāpēc gan nē...

Protams, par meitenēm, sievietēm — man šķiet, mēs neesam bērni — pat i runas nevar būt! Starp citu, kādēļ neesat precējies?... Mamma neļauj?... Vēl neesat izvēlējis? Tur jums ir taisnība! No tās ātrās precēšanās...

Piedodiet, ak, steigieties?... Nu, liekas, visu arī būsim pārrunājuši: spuldzes pārkat pats, mazgājat pats — tie, protams, ir sūkumi,

Cik jāmaksā? Kā visur: četrdesmit. Tikai es vēlētos pusgadu uz priekšu, līdz divi simti četr...

Kā? Ko tu teici? Es laupītāja? Gaišas dienas laikā?... Aizmēdzot tu nezini, ka maksā arī četrdesmit pieci! Aizmēdzot nezini, ka, ielaidusi tādā istabā četrus studentus, es varētu dabūt visus sešdesmit!... Ak tu nezini un negribi zināt! Tad ar kuru galu, augsti godājams, lastīji sludinājumu?... Ak, cilvēčigus apstāklus gribēji, ai, ai, ai!...

Mans cilvēčgais padoms: ej zem tām zilajām debesīm, par kurām runāji... Tās neko nemaksā... Varēsi tur tieši no dabas mācēt!... Sūc savu pīpi no rīta līdz vakaram... Skreidi uz veselību kaut visu diennakti!... Draugus aicinā kaut ik dienas!... Nu pietīk! Soļo, meklē tos cilvēčgus muļķus un — došu padomu — nejauc kārtīgiem cilvēkiem galvas!...

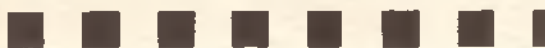
Tu ar miliciju draudi? Ak tā, nu tad pavisam labi: tagad, brālīt, pat par sešdesmit nedabūsi!... Marš, marš, soļo, visu to labāko,

GARANTIJAS RAKSTS

— SACERĒJUMĀ ATKAL TEV IELIKU DIVI. PAKSAKI, LAI MAMMA ATNĀK UZ SKOLU.
— JĀ, BET RAKSTĪJA PAPS.

I. MELGAILIS

— TU, MEISTAR, VISU LAIKU RĒKINI, BET TĀPAT BRĀĶIS VIEN MUMS IZNĀK.
— RĒKINU, KAD TĀ KVALITĀTES PIEGĀDE VIENREIZ BŪS CAURI!

E. RUSMANIS

Vēdzelnieks nesen saņēma jaunu dzīvokli. Labu dzīvokli, skaistu dzīvokli, jauku dzīvokli. Tajā bija divas istabas, trīs sienā iebūvēti skapji, četri logi un divdesmit pieci celtniecības defekti. Logus varēja aizvērt, bet atvērt vairs ne. Ar durvīm bija gluži otrādi — atvērt tās varēja, bet aizvērt nemūžam. Turklāt cilājās linolejs, uz sienām rēgojās fantastiskas formas plankumi, krāni pilēja un vanna šūpojās. Visvairāk Vēdzelnieku tomēr uztrauca celtniecības defekts tualetē. Tur bija aizmirsusi uzstādīt būtiski svarīgu fajansa priekšmetu, bez kura minēto telpu par tualeti varēja uzskatīt visai nosacīti.

Kā zināms, jauno namu īrnieki pēc defektu saskaitīšanas parasti skrien pie attiecīgām amatpersonām sūdzēties. Vēdzelnieks darīja tieši tāpat — aizskrēja pie amatpersonām un sāka brēkt:

— Apžēlojieties, es esmu nonācis bezizejas stāvoklī, es...

— Kuš, kuš! — amatpersonas viņu mierināja. — Viss tiks izlabots, viss tiks padarīts. Celtnieki ir izsnieguši garantijas rakstu Lūdzu, izlasiet!

Vēdzelnieks izlasīja. Patiešām, rakstā bija oficiāli apsolīts līdz tādām un tādām datumam novērst visus defektus un trūkumus.

Pēc sarunas ar amatpersonām Vēdzelnieks kļuva domīgs. Ja visu tā labi apsver, vai garantijas raksts tomēr nav ģeniāls izgudrojums? Vai tas nav glābiņš arī no liekām izdošanām ģimenes dzīvē? Piemēram, sieva pieprasa, lai Vēdzelnieks viņai nopirkt jaunu cepuri vai, vēl sliktāk, kažoku. Ja tu, cilvēks, teiksi «Nē!», pamatīgs skandāls ir neizbēgams. Bet ar garantijas rakstu stāvoklis var kardināli mainīties. Tiklīdz Vēdzelniece viņam uzmāksies ar materiālas dabas pretenzijām, viņš nekavējoties izsniegs atbilstošu dokumentu. Tur būs skaidri un gaiši sacīts ka tuvāko desmit gadu laikā cepure vai kažoks tiks nopirkti. Tāpat vakaros, kad Vēdzelnieks gribēs drusku pāspēlēt kārtis pie sava labākā drauga Zābacina, viņš varēs iztikt bez gariem, pazemojošiem paskaidrojumiem un atļaujas lūgšanas. Še tev, dārgā, garantijas raksts, ka viņa pārrašanās mājās notiks skaidrā prātā un ne vēlāk par vieniem nakti. Vai tas nebūs lieliski, vai tas nebūs apburoši?

Protams, tik kolosāli atklājumi ir drusku jāapslaidina, tāpēc Vēdzelnieks ar priecīgu skubu ietipināja tuvākajā restorānā. Zips, pie sniegbalta galdiņa un, lūdzu, ober, ēdienkartī! Tā, ko mēs pasūtīsim? Konjaciņu simt gramus, kārtīgu karbonādi, salātus, kafiju un tā tālāk.

Oficiants godbijīgi pierakstīja pasūtīto un aizslidēja. Pēc piecpadsmit minūtēm viņš at-

griezās ar konjaku, salātiem un garantijas rakstu. Sefpavārs garantēja, ka pasūtīto karbonādi cienījamais viesis saņems ne vēlāk kā divu stundu laikā, jo pagaidām tā vēl nav izcepta.

Vēdzelnieks bija stipri pārsteigts, bet tad viņam pauri iesāvēs apskaidrības stars.

— Sakiet, vai jūsu sefpavārs nesen nav saņēmis jaunu dzīvokli? — viņš jautāja oficiantam.

— Patiešām! — oficiants pārsteigts atbildēja. — Bet, atvainojiet, kā jūs to zināt?

He, he, tas, redzat, ir Vēdzelnieka noslēpums! Nu labi, izsūksim zvaigzīti, apēdīsim salātus un kāpsim pie Zābacina. Zems ir tas cilvēks, kas savos atklājumos nedalās ar draugiem!

Zābacinš dzīvoja sestajā stāvā, tāpēc Vēdzelnieks pie viņa brauca ar liftu. Līdz trešajam stāvam uzbrauca bez misēkliem, bet tad liftam labpatika drusku notirināties un apstāties. Vēdzelnieks paraustīja kabīnes durvis. Ciet... Nekas, par to nav ko uztraukties, tūlīt mēs nospiedīsim pogu un ieradīsies dežurants.

Tiesām, drīz vien dežurants bija klāt. Bet liekām runām viņš iebāza iesprūdušajā kabīnē garantijas rakstu. Es, apakšā parakstījes un tā tālāk. Ļoti sakot, dežurants garantēja, ka Vēdzelnieks pēc četrām stundām tiks atbrīvots.

— Kad jūs saņemat savu jauno dzīvokli? — Vēdzelnieks uzsauc dežurantam.

— Pirms divām nedēļām! — viņš laipni atbildēja un pazuda.

Vēdzelnieks pasminēja, apsēdās kabīnē, kaktā un sāka gaidīt. Pēc stundas Vēdzelnieks jau neganti blāustījās:

— Lai velns to dežurantu paraui!

Tā viņš brēca, brēca, kamēr pēkšņi viņam blakus parādījās eleganti ģērbies pilsonis melnā cilindrā un melnās lakādas kurpēs. Pielicī roku pie sirds, viņš pasniedza Vēdzelniekam pergamenta visticli.

Vēdzelnieks, mazliet nobijies, to atritināja un lasīja:

«GARANTIJAS RAKSTS»

Ar šo es oficiāli garantēju, ka dežurantu parausu ne vēlāk kā trīsdesmitajā februārī.

Augstcienībī
Kacemillers, velns.

Kaut kas nošņācās, kaut kas nosmirdēja, un elegantā pilsoņa liftā vairs nebija.

— Skaties, tādat ellē viņi arī ir apguvuši garantijas rakstus, — Vēdzelnieks nodomāja, un turpmāk vairs neblāustījās.

A. SKAILIS

NO
DADŽA
PASTA
SOMAS

Cien. «Dadzī!»

Mīļais «Dadzīt»!

God. «Dadzī!»

Ķimiskās tīrīšanas piegāšanas punktā Lāčplēša ielā (tepretim Birznieka-Upīša ielai) nodevu tīrīšanā savu vasaras kleitu (kvīts Nr. 317412). Pēc septiņpadsmit dienām man kleitu izsniedza kā iztīrītu, bet ar traipu, kura pie nodošanas nebija. Lai šo traipu dabūtu ārā, man ieteica kleitu mājās pašai izmazgāt.

Kad kleitu nodevu tīrīšanā atkārtoti, saņēmu piegāšanas kvīti ar uzrakstu «Bez garantijas».

Gribu Tev, «Dadzīt», vaicāt, vai, klausīdamās radioreklāmu «Taupiet savas drēbes! Izmantojiet ķimiskās tīrītavas!», es gadijuma neesmu pārklājusies un kaut ko sapratusi acgārnī.

Meklēju daudz, bet nekur nevaru atrast mopēdu sveces.

Domāju ka viens no interesantākajiem jaunumiem zinātnes un tehnikas jomā tuvākajā laikā būs jauna veida mopēdu sveces. Tās izskatīsies kā parastās parafīna sveces. Nelielu neērtību vadītājam sagādās vienīgi tas apstāklis, ka braukšanas laikā svecei būs jātur priekšā plauksta, lai gaisa plūsma nenodzēs llesmu. Toties tās varēs nopirkt ikvienā saimniecības preču veikalā.

Sprēžot pēc tā, ka vecā parauga sveces veikalos nevar iegādāties, parafīna sveces sāks izmantot visai drīz.

Vai Tu man nevarētu dabūt un atsūtīt lietošanas instrukciju?

M. ZARIŅA,
Rīgā

A. GOLDINS,
Līmbažu rajonā

T. DANEBERGS,
Rīgā

«Dadzīti»!

Grūti nosaukt pagalmu, kur laikā izvestu atkritumus, bet no Su-
vorova ielas 136. nama pagalma
tos tik ilgu laiku jau neizved, ka
rodas iespāids — tur neapšaubāmi
cels otrreizējo izejvielu pārstrādā-
šanas rūpnīcu.

Vai Tev par to nekas nav zi-
nāms?

— MANŠ TĒTIS VISVAIRĀK BAIDĀS NO ALGEBRAS.

V. GORBACOVŠ

— SKAIDRS, KARŠTĀ ODENS ŠODIEN NEBŪS!

V. GORBACOVŠ

— VAI SEN JAU RAKSTĀT ŠOS MEMUĀRUS!

V. PETRENKO

— TEV, JAU KLAUSOTIES VIEN, MATI SACELĀS STĀVUS. BET KO TU DARĪTU, JA IERAUDZĪTU LĀCI PATS SAVĀM ACĪM!

I. ALEKSANDROVICS

PATĪKAMĀIS AR DERĪGO.

— TANTIN NĀCIET ĶĪDĀS TĒ ID INTERESANTĪVI!

ATVIEGLINĀJUMS

Nav nekā vienkāršāka kā nopirkt grīdas parketa dēlišus. Būvmateriālu veikalos Rīgā to ir, cik vien vēlies. Bet, lūk, kā tos atgādāt mājās? Šis jautājums jau ir nesalīdzināmi sarežģītāks. Kaut gan vienā pakā ir tikai 50 dēlišu — tā ir traki smagā! Var pārstiepties, tādu nesamo cilā-jot. Un, ja esat nopircis nevis vienu, bet desmit pakas, ko tad?

Neraizējieties, — par savas produkcijas patē-rētāju ērtībām jau ir padomājuši paši ražotāji — Limbažu Mežrūpsaimniecības darbinieki.

Ogrēnietis A. Kokins nesen būvmateriālu vei-kalā nopirka 19 pakas parketa dēlišu. Samaksāja 228 rubļus un nevarēja vien nopriecāties, cik pēc tam bija viegli pakas cilāt. Viņš pat noda-māja, ka tas droši vien aiz liela prieka.

Noslēpums atklājās mājās, kad A. Kokins gri-bēja ar dēlišiem noklāt istabas grīdu. Izrādījās, ka dēlišu trūkst... Kaut gan pēc pavadzīmju datiem, šo dēlišu vajadzēja pietikt 22,8 m² noklā-šanai, A. Kokins nevarēja nosegt pat 20,6 m² grīdas.

J. JAUNS

FRIZIERU UPURI

Kādā jaukā dienā Līvānu milicijas darbinieki aizturēja aizdomīgu subjektu. Kad aizturētais pa-sniedza dokumentus, izrādījās, ka tā ir vīrieša drēbēs pārgērbusies sieviete. Milīči pasmaidīja un noplātīja rokas:

— Droši vien jauns modes kliedziens.

Kad tika aizturēts vēl viens aizdomīgs tips, kas tāpat bija par vīrieti pārgērbusies sieviete, kārti-bas sargi kļuva domīgi.

Un beidzot, kad uzradās vēl viens divainās pār-gērbsšanās gadījums, sākās izmeklēšana.

Pārbaudes rezultāti izrādījās diezgan pārstei-dzoši. Līvānos ir divas frizētavas: viena pie pirts, otra — pilsētas pretējā galā. Pirmajā var matus apgriezt, otrajā ievēidot ilgvilgus. Bet pamēgi-niet otrās frizētavas darbiniecēm palūgt, lai jums matus tikai apgriež, un saņemsi strupu atbildi:

— Ejiet uz vīriešu frizētavu!

Bet tajā taču apkalpo tikai vīriešus!

J. JODS

DZ. RINKULE-ZEMZARE

Ļvirgzdi

«Kas otram bedri rok,
Krit tajā pats.»

(Sakāmvārds)

Varbūt...
Ja labi nerāda tam acs.
Bet drīzāk īķlet,
Viņš tajā bedrē krit,
Ko rācis otrs.
To grūtāk pamanīt.

*
Nepalikšu
turpmāk es
Vīrs —
zem sievas tupeles!
Tāpēc
nenāksu vairs mājās,
Ja būs sievai
kurpes kājās!

*
Kādu gan mērķi
sasniegt tu spēji,
Ja tikai skrāji,
kā pūta vēji!

ĒTERISKS GADĪJUMS

Nez kā gadījās, kā ne, bet apgāzās mans mazais trauku skapītis. Visi šķiviši, glāzītes un salāttrauki saplīsa gabalu gabalos. Kafijas kannai gan nolūza vienīgi osa, toties ar to es vāriģi savainoju pirkstu. Uzlējusi sāpīgajai vietai joda tinktūru, steigšos uz poliklīniku.

— Sveicināti, dakter! Nelaieme, kā smeļies, nenāk brēkdama!

— Ko tad brēcat, ja nenāk brēkdama! — dakteris mani apsauca, atturīgi sakārtodams veidlapu kaudzīti.

— Es jau tikai pajokoju!

Taču medicīnas darbinieks jokus nesaprata.

— Slimi cilvēki nejokol — viņš man vēsi aizrādīja un, izņēmis pildspalvu, bija gatavs sākt mani ārstēt.

— Es jau nemaz neesmu slima, — taisno-jos, — Man tikai...

— Ja neesat slima, nav ko nākt uz polikli-niku! — Un viņš uzvāza pildspalvai vāciņu.

— Redzat, dakter, — ķeros vērsim pie ra-giem. — Saplēsu servīzi un...

— Bojātus traukus nelabojam! — šis cilvēks bija lakonisks kā robots.

— Bet, dakterit, man ir bojāta arī roka!

— Ko tad uzreiz nēticāt! — viņš sadus-mots vēlreiz paņēma pildspalvu. — Kāda jums temperatūra? Kad sākat just smadzeņu satricinājuma pazīmes?

— Vai dienin! Kāds tam sakars ar smadze-nēm? Es taču saku, man roka...

seris un atšķīra biezu ilustru žurnālu. Uz vāka jauns atlēts patlaban transplatēja sirdi jaunai daiļavai.

Cits sen būtu iebāzīs savu plebejisko pirk-stu kabatā un godbijīgi attālināties, taču es esmu no tām, kas tik lēti nepieķāpjas.

— Var jau būt, ka tādi nieki nemaz nav! Un tā krūze nebija mazgāta...

— Jūsu saimnieciskās īpašības mani nein-teresē.

— Es tikai domāju... — bikli kāpos atpa-kaļ. — Ka neizceļas iekaisums...

— Kad izcelsies, tad arī atnāciet! — un viņš aizvēra durvis man aiz muguras.

Pēc nedēļas ieradās atkal.

— Redzat nu, dakter! — triumfēju. — Tas trauks patiešām nav bijis sterils!

— Jau paskaidroju, — viņš salti teica, — ka jūsu mājturības priekšmetu stāvoklis man ir vienaldzīgs.

— Bet mana roka? Varbūt tagad tā jums vairs nav vienaldzīga! — un es kā gangsteris koltu izšāvu samilzušo pirkstu uz priekšu.

— Neredzu nekā ārkārtēju! — dakteris at-cirta. — Ja neklūs sliktāk, pēc nedēļas sāks dzīti!

Un viņš atkal noliecās pār žurnālu. Atlēts uz vāka mainīja daiļavai nieres un žultspūsli.

Pēc divām nedēļām atbraucu ar taksometru.

— Nedzīst ne lūdzams! — priecīgi dvesu. Skali parunāt aiz sāpēm vairs nevarēju. Toties roka bija kļuvusi tik koša, ka to vairs neva-rēja neievērot. Dakteris nolika sānis žurnālu, uz kura vāka joprojām rosījās izdarīgais at-lēts. Šoreiz viņš šuva daiļavai klāt jaunu de-gunu.

Mediķis bija acīm redzami ieintriģēts.

— Brūcē laikam būs palikušas fajansa šķem-bas, — viņš lietišķi konstatēja.

Ar skarbu žestu viņš lika saprast, ka naš iedzīves detaļas viņu joprojām neinte-Diemzēl viņu neinteresēja arī mans iekai-

— Visparastākais sastrutojums! Tādu jumu medicīnā ir tūkstošiem!

— Bet var taču sākties gangrēna!

— Tad arī atnāciet! — Un viņš atgu-pie atlēta, kurš, ticis galā ar degunu, uz mā numura vāka jau pārstādīja daiļavai dzenes.

Nākamreiz es vairs neatnācu. Es atlido-gaisu un nosēdos dakterim uz kreisā j Pirmajā mirklī viņš tā satrūkās, ka gā nometa savu kritpapīra kolēģi un viņa

vairāmo pacienti uz grīdas. Taču drīz atguvās un profesionāli vaicāja:

— Kas jums kaiš, par ko jūs sūdzat?

— Bet dakter! — pārmetoši svep-

— Vai tad neredzat, ka esmu beigts? miesa guļ bez dzīvības, un tikai možais vēl līdinaš apkārt!

— Sakiet drīzāk! — viņš šoreiz ner-bet kliezda. — Sakiet, kur guļ jūsu mies

Un, pakampis visgarāko injekcijas drāzās uz durvīm tik sparīgi, ka es saprā-joki nebūs. Šis cilvēks, kuru neiedvesmo brāzti pirksti, piecās minūtēs iestūkēja kaļ miesā manu dvēseli, lai kā tā spīr pretī. Par kaut ko tādu viņa atlētiskais varēja tikai sapņot!

— Lauzta? Sadragāta? Kontuzēta?
— Dies pasarg! Pavisam niecīgs pušumīnš!

Avārija

Man ir mopēds «Rīga-12». Satiksmes noteikumus es zinu un braucu, goda vārds, noteikumu ietvaros. Avāriju man nekad nav bijis. Un tad pēkšņi pagājušā gada 18. decembrī pilnīgi negaidīti — trah! Vēl tagad dzirksteles lec gar acīm...

Pelēkā decembra dienā braucu no Tukuma uz Rīgu, jo biju dzirdējis, ka Daugavpils ielā 19 ir specializēts mopēdu un velosipēdu rezerves daļu veikals. Un man tieši vajadzēja dažas daļas.

Piebraucu tāpat pie veikala un, neko jaunu nenojauzdam, lūdzu pārdevējam cilindru un virzuli.

— Lūdzu! — viņa atbildēja. — Maksājiet kasē...

Tālāko es lāgā neatceros. Trieciens bija tik negaidīts, ka vēl tagad dzirksteles lec gar acīm.

— Ko skatāties kā tāds jociņš? — kad mazliet atguvos, pārdevēja man aizrādīja. — Maksājiet 326 rubļus un 37 kapeikas un nemiet ciet savu cilindru un virzuli!

— Bet, piedodiet, — berzēdams pieri, stostījies. — Par visu

mopēdu man bija jāmaksā pavisam tikai 187 rubļi...

— Nu un tad? — pārdevēja paraustīja plecus. — Jūsu cilindrs un virzulis ietilpst komplektā! Skolā esat gājis? — Un viņa man atļāva izlasīt, kas ietilpst šajā komplektā:

1. Divi motori «Š-57».
2. Klokvārpstas — 2 gab.
3. Virzuli — 9 gab.
4. Cilindru galvas — 3 gab.
5. Cilindri — 3 gab.
6. Ātrumkārbas primārās vārpstas — 3 gab.
7. Izpūtēji — 3 gab.
8. Klusinātāji — 3 gab.
9. Velkošie kēdes zobratī — 8 gab.
10. Gaisa filtri — 3 gab.
11. Blīves, gredzeni, skrūves u. c. dažādi sūkumi.

Kā jau teicu, satiksmes noteikumus es zinu un, goda vārds, braucu kārtīgi. Arī avāriju man līdz šim nav bijis. Nu bet pēc šī gadījuma neviens mani vairs nepiespiedis sēsties uz mopēda. Es tūlīt pat situ to gaisā!

J. PODS

— ATVAINOJIET, VAI JUMS NEBŪTU NESTUVES!

V. ZAKIS

RAUSIŠA NĒZDODZIŅŠ

Amālijas tante jau labu laiku vēroja, ka ar vīru kaut kas nav īsti labi. Viņa nolēma šo jautājumu pārrunāt ar kaimiņiem:

— Tas vairs nav izturams! Nesaprotu, kas Adalbertam lēcies. Kad atnāk mājās, kabatas lakatiņš slapjš! Un iesnu šim nav. Nefieku gudra, kur viņš tā pieraud savus kabatas lakatiņus.

— Varbūt šo lietu vajadzētu nodot izmeklēšanai tiem trim lietpratējiem, ko rāda pa televīziju, — kaimiņiene ieminējās.

— Es pati būšu labu labais izmeklētājs, — Amālija apņēmīgi noteica.

Drīz Rausiša gaitas kļuva skaidras. «Ahā, putniņ, rokā tu man esi,» Amālija pēc neilga laika nopriecājās, redzot, ka Adalberts ieiet tēsas mājā, lai gan bija teicies iet izdzert kausiņu alus. Adalbertam pakal ieslīdēja arī tante Amālija.

Madonas rajona Tautas tiesa sāka izskatīt kārtējo lietu — par izlauptānu Gaiziņa padomju saimniecībā. Vārdu ņēma sabiedriskais aizstāvis:

— Uz apsūdzēto sola atrodas divi mūsu kolektīva locekļi. Iedzīļināsimies apsūdzības būtībā. Skripāčkins, atļausiet konstatēt, bija maiņas meistars. Kārklis brauca uz mašīnas par šoferi. Abi strādāja naktī. Ko viņi darīja, godājamā tiesa? Pārcilāja pustonnu «Rupa» šķirnes sēklas miežul! Šāds darbs ir paredzēts visās izstrādes normās, tāpat par to vien vēl nevajadzētu cilvēkus izraut no kolektīva, atņemt viņiem iespēju godīgi strādāt. Ja mēs paskatāmies tālāk, tad arī citas operācijas viņi ir veikuši ciešā saskaņā ar minētajām normām. Atgādināšu dažas no tām. Pēc maisu pārcilāšanas viņi graudus veda. Neviens taču neņemsiem apgalvot, ka to nedrīkst darīt! Apžēlojieties! Tad jau visi graudi paliktu uz lauka! Turpinu domu. Skripāčkins un Kārklis kopīgiem spēkiem izraka bedri. Vai tā ir sodāma rīcība? Vai tas ir paredzēts kriminālkodeksā? Nav. Tiesa, šai bedrē viņi paslēpa miežus, pēc tam bedri aizbēra un uzkrāva virsū malku... Protams, es neapgalvoju, ka abi apsūdzētie ir eņģeļi. Visus darbus, ko es šeit minēju, droši vien vajadzēja darīt piemērotākā vietā... Bet, kā jau iepriekšējā izmeklēšanā

nakts, melnā tumsā. Vai tad ir jābrīnās, ka abi mūsu kolektīva biedri nomaldījās un nokļuva Kārkla mājās?

— To sacījis, Madonas rajona Gaiziņa padomju saimniecības pārstāvis ar bezgala uzticīgu un aizkustinošu skaistumu pavērs klātesošajos.

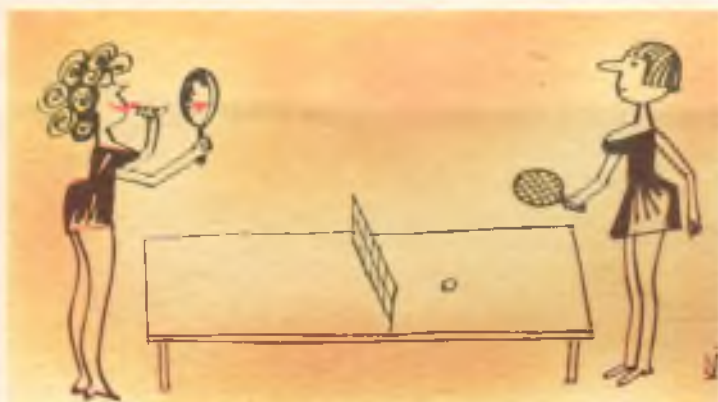
Jau runu klausīdamies, Rausītis noslaucīja pa asarai; kad sabiedriskais aizstāvis beidza, viņš gauži raudāja. Tovakar Adalbertam ar Amāliju mājās bija smaga izskaidrošanās.

— Ko tu, vecais, gan iedomājies! — tante Amālija uzbruka. — Saklausies žēlabainas runas par brāļiem, kurus nav ko aizstāvēt, bet es vēlos pulveri vien nevaru piepirkt tavu kabatas lakatiņu mazgāšanai! Tā ka tu man tūlīt izstāstītu, kur esi citām reizēm lakatiņus pieslāpinājis!

Rausītis mēģināja turēties pretī, taču šāda spēka spiediena priekšā drīz padevās.

— Kas ir, tas ir. Man laikam pārāk mīksta sirds. Līdzko sāk runāt sabiedriskie aizstāvji, tā jāraud, tikpat kā stīpolus mizojot. Toreiz pat, kad tēsa bija cesvainieti Kupču, kas dzērumā bija izraisījis avāriju ar smagām sekām. Bija paredzēts, ka ciemata sabiedriskās organizācijas atsūtīs sabiedrisko apsūdzētāju. Bet paplašinātā kārtības sargu sēdē nolēma sūtīt tikai aizstāvi. Un kā viņš runāja... — Adalberts savaišķīti acis un sāka meklēt pa kabatu, bet pēc Amālijas uzbrēciena savaldījās. — Pret likumu bija sagrēkojies arī Dzelzavas kolhoza būvdarbu vadītājs Cīzevskis. Ja tu būtu dzirdējis, cik skaistus vārdus teica saimniecības pārstāvis, tu arī... — Adalberts skāji noņāuca degunu.

— Ar Adalbertu tagad viss būtu kārtībā, — nākamajā dienā Amālijas tante teica kaimiņiem. — Bet tiesu materiāli liek šo to padomāt: dažu mēnešu laikā no 24 sabiedrības pārstāvjiem, kuri piedalījušies krimināllietu izskatīšanā, tikai divi ir bijuši sabiedriskie apsūdzētie, bet 22 — aizstāvētie. Un no viņiem daļa ieradās nevis palīdzēt tiesas sēdē noskaidrot lietas apstākļus, bet par katru cenu panākt, lai vainīgos, kuri pelnījuši daudz bargāku sodu, nodod kolektīviem pāraudzināšanā.

V. ZAKIS

— TĒTI, ES GRIBU MĒRKAĶI
— NEČIKSTI, MĀJĀS MUMS JAU IR.

E. OSS

STARP MUMS, VĪRIEŠIEM, RUNĀJOT

— Vai esi apmierināts ar savu sievu?
— Protams. Vienīgais, ko es vēl varu vēlēties, — lai nākamā nebūtu sliktāka.

— Vai tas taisnība, ka sieva tevi atstājis un atgriezies pie saviem vecākiem?
— Jā. Viņa pateica, ka vairs nespējot ēst to, ko es gatavoju.

— Tātad esi precējies jau trīsdesmit gadus! Goda vārds, tu esi pelnījis medaļu.
— Ja tu paziņo manu sievu, tā nerunātu, bet uzreiz apbalvotu mani ar krustu par drošsirdību.

A. POTEKOVSKIS
[«Szipliki», Varšava]

BĒDĪGS GADĪJUMS

Ietves malā stāvēja vecenīte. Viņa taisījās pāriet ielas pretējā pusē, vairākas reizes jau nokāpa no ietves, bet tūlīt griezās atpakaļ.

Pa ielu nepārtraukti ņonoja mašīnas, un vecenīte negribēja riskēt.

— Vajag viņu pārvest pāri, — teica Zizja, ar kuru kopā bija izgājis pastaigāties.

— Skaidrs, — es teicu. — Paskatīsimies, vai atradīsies kāds pieklājīgs cilvēks, kas to izdarīs.

Mēs abi nostājāmies mazliet tālāk pie autobusu pieturas un sākām vērot vecenīti. Viņa bija līdzīga bērnam, kas apmaldījies lielā pilsētā un ar cerībām raugās gājējos, bet tie vienaldzīgi steidzas garām.

Neviens nepievērsa vecenītei uzmanību. Tiesa, bija agrs rīts. Cilvēki skrēja uz darbu, taču tas nav attaisnojums. Mēs vērojām vecenīti ilgāk nekā stundu, un šai laikā, protams, viņai garām aizgāja daudz cilvēku, kam bija pieņemami laika.

Ilgi mēs abi ar Zizju ticējām, ka agri vai vēl pieklājīgs cilvēks tomēr atradīsies. Tad, galīgi vilušies mūsu sabiedrībā, aizgājām pastaigāties uz parku.

Bet vecenīte droši vien vēl tagad stāv turpat, kur stāvējusi.

A. BUHVALDS
[«International Herald Tribune», Parīze]

REKLĀMA UN VARDARBĪBA

«Nacionālā civilā komiteja» radio un televīzijas raidījumu jautājumos ir publicējusi pētījumu rezultātus par apmēriem, kādos vardarbība ielaužas amerikāņu televīzijā. Nosēdējuši sešas nedēļas pie televizoriem, komitejas locekļi sastādīja «vardarbības čempionu» sarakstu, kas aptvēra krietnu desmitu telesēriju un mākslas filmu, kuras bija piebļvētas līdz pēdējai iespējai ar visdažādākajām šaušalām. Pētījums ļāva izdarīt interesantu atklājumu. Noskaidrojās, ka visbiežāk šādas izrādes apmaksāja lielās sabiedrības, tādas kā «Callgate-Palmolive Products», «Gillet Hair Products», «Brack Shampoo», «Ford Motor», «Johnson and Johnson», «American Motors».

Manuprāt, mums visiem, kam patīk vērot, kā sit un nogalina, jāizsaka pateicība cilvēkiem, kuri sagādā šādu iespēju. Pārāk bieži, ērti atlaidušies klubkrēsliā un vērodami, kā izvaro sievieti vai aukstasinīgi nogalina cilvēku, mēs aizmirstam pateikt sev: tūlīt jāuzraksta vēstule reklāmas devējam un jāpastāsta, cik milzīgu baudījumu sagādāja raidījums. Galu galā, biznesmeni arī ir tikai cilvēki: viņi grib zināt, kā mums patīka asinīs un slaktiņi kuru rādīšanu viņi apmaksā. Tā kā es zinu, ka jūs, mani dārgie lasītāji, esat ļoti aizņemti laudis, esmu jums sagatavoju vairākus pateicības vēstulu paraugus. Jūs varat tos izgriezt un nosūtīt kaut vai dažām no tām sabiedrībām, kuras gādā, lai šādi raidījumi mums būtu.

«Callgate-Palmolive Products»
Prezidentam.

DĀRGAIS SER!

Gribu pastāstīt, ar kādu patiku visa mūsu ģimene skatījās Jūsu finansēto programmu, kurā pastāstīts, kā ļaundari ierok cilvēku smiltis un aplej viņam galvu ar medu, lai skudras viņu ātrāk nobeidz. Tāpat mums patika nesen rādītā filma, kurā slepkava psiopāts izklaidēdamies uzspīdzināja dažādiem cilvēkiem piederošas automašīnas. No virtuvē sameklētajiem materiāliem mans dēls Freds izgatavoja filmā parādītās bumbas kopiju. Jūsu pārraides ne tikai satrauc, tām ir arī liela izziņas vērtība. Mēs jums apsolām, Dārgais Ser, ka tikmēr, kamēr Jūs rādīsiet šādas filmas, mēs pirsim tikai firmas «Callgate» zobu pastu.

«Gillet Hair Product»
Direktoru padomes Priekšsēdētājam.

GODĀJAMĀIS SER!

Televīzijas skatītāji droši vien Jūs neapgrūtinā ar savām pateicības vēstulēm, tāpēc gribu, lai Jūs zinātu, ka ikreiz, kad skatāties «Gillet» reklāmu, kas iestarpināta raidījumā, kur kādu aplaupa vai nogalina, mēs domām zvēram pirt Jūsu firmas preces. Saprota, ka ne jau Jūs pats sacerat šīs pārraides, bet jau

tas vien, ka jums ir tik daudz gaumes, lai tās izmantotu reklāmai, runā skaidru valodu. Turpiniet savu derīgo darbību!

«Korporācijas «Brack Shampoo»
Prezidentam.

DĀRGAIS SER!

Svētdienas vakarā skatījāmies filmu, kurā četru minūšu laikā nogalināja 14 kovbojus. Viss pludoja asinīs, un mums tas ļoti patika. Pavaicāju sievieti, kur gan televīzijas sabiedrība «ABC» ņem naudu, lai varētu rādīt šādas filmas. Viņa atbildēja: «Nesaki paldies televīzijas sabiedrībai, saki paldies korporācijai «Brack». Tā deva naudu.» Tagad zinām, kam esam pateicību parādā. Nepārtrauciet vardarbības slavināšanu. Ja Jūs pāriesiet uz komēdijām, mēs vairs nemazgāsim matus ar Jūsu šampūnu.»

«Henrijam Fordam, Detroitā.

CIENĪJAMĀIS MISTER FORD!

Es bieži lasu Jūsu vārdu avīzēs, bet nekad nebiju domājis, ka iedrošināšos jums rakstīt. Nupat pa televīziju rādīja filmu, no kuras mati cēlās stāvus. Vājpātīgais sagūstīja 13 cilvēkus un pēc tam citu pēc cita nogalināja ar nazi. Varbūt Jūs to nemaz nezīnāt, bet starp reklāmu devējiem, kuri maksāja par šo raidījumu, ir arī «Fords». Gribu, lai Jūs zinātu, kādu gandarījumu man sagādā fakts, ka Jūsu ražojumi saistās ar šādām ainām. Tas liecina, ka Jūs nespēj ietekmēt niecīgā iedzīvotāju daļa kas uzskata, ka vardarbības demonstrēšana pa televīziju slikti ietekmē mūsu bērnus. Uzklusiet mani un turpiniet tāda paša garā. Bērni nepērk automašīnas.»

(Šo vēstuli tikpat labi var sūtīt arī sabiedrībai «American Motors».)

«Firmas «Johnson and Johnson»
Prezidentam.

DĀRGAIS SER!

Man patika Jūsu finansētā televīzijas filma, kurā pērkams policists ar savu mašīnu ietriecas furgonā, nosit tāni braucošo ģimeni un pēc tam izmeklēšanā vainu uzvel kādam sīkam zaglīnam. Filma ir satriecoša sprāguma pilna. Esmu pārliecināts, ka pateicoties tai cilvēki izpirka veselas noliktavas firmas «Johnson and Johnson» bērnu pūdera. Ļoti vēlos redzēt filmu, ko Jūs finansēsiet nākamajā nedēļā. Ceru, ka tānī parādīs kādu zelli, kas nogalina sievieti. Šādas ainas man patīk visvairāk.

Tie ir tikai daži paraugi, bet esmu pārliecināts, ka sabiedrības, kas pērk televīzijas pārraizi laiku, lai parādītu vardarbību, a nepacietību gaida no jums vēstis. Tās šo sabiedrību vadītājiem ļautu just, ka viņu laiks un nauda netiek šķiesti veltīgi.

— PRINCIPĀ VISS SKAIDRS, BET KURĀ GALĀ ATRODAS MOTORS!

Kas Gaian viss nenotiek pasaulē

Policija atklājusi, ka beģu ugunsdzēsējs Daniels Ferkamers vairākkārt tīzām plicis uguni dzīvojamām mājām un iķūpēm. Viņa neparastā rīcība izskaidrojama ar to, ka viņam ņēlu baudu sagādā trauksmes slēnu skaņas un viņš tās katru reizi ieraksta magnetofona lentā.

Fēniksas (Arizonas štātā — ASV) izgudrotājs Viljams Kuks ir patentējis miega mašīnu. Mašīnas nomerinošā iņķona izrādītājus ārkārtīgi efektīva — zagli nekā neitruačēn izlaupīja izgudrotāja dzīvokli.

Dānijas radiofons saņēma šādu klausītāja jautājumu: «Vai ir kāds drošs līdzeklis pret šķiņķa bojāšanos?» Radiofona vēstuli nodaļa atbildēja: «Lieciet šķiņķi uz galda un tad leļļiet glāzēs svaigu alu. Pēc tam mums atnēk tikai novēlēt jums labu apetīti.»

Kad Ēģiptes faraona Ramzesa II mūmiju leveda Parīzē uz restaurāciju, to lidlaukā sagaidīja Francijas nacionālās gvardes un aviācijas goda sardze. Kā tik ka minēts franču presē, karaliskais viesis diemžēl uz apsveikumiem nespēja atbildēt.

Francijas pilsonim Renē Blanšāram darbavietas administrācija atkārtoti likusi izpildīt anketu, kurā viens no jautājumiem bijis šāds: «Kurā karā un kādās kaujās esat piedalījies?» Reiz uz šo jautājumu Blanšārs noskaitījis at-

bildējis: «Austerlicas kaujā Napoleona vadībā.» Saņēmusi šādu atbildi, darbavietas vadība izteikusi vēlēšanos uzziņāt, kurā karaspēka daļē viņš dienējis un kāda viņam toreiz bijusi dienesta pakāpe.

Amsterdamas (Nīderlandē) celtuma iemītnieki lūdza direktoru

parūpēties par to, lai tuvējā muzeja zvanu spēlei mainītu melodiju. To izdarīja. Tagad zvanu spēles atskaņo melodiju, kurai ir šāds teksts: «Mēs dzīvojam brīvi un laimīgi dārgajā Holandes zemē.»

Ņujorkā notika tiesas izpildītāju streiks. Arod biedrība, kas organizēja streiku, saņēma daudz telegrammu un vēstulu, kuru autori izteica savas simpātijas tiesas izpildītāju prasībām paaugstināt algas. Vislielākās simpātijas izteica tie, kuru mantu bija paredzēts drīzumā apķīlāt.

14 gadus vecs īru zēns Franks Vuds uzvarēja kādā Asprātīgo kluba sarīkojumā Korkē (Īrijā). Uz jautājumu, ar ko sākusies civilizācija, viņš atbildēja:

— Ar ievas vīges lapu.

Trevizo (Itālijā) laukstrādnieks Luidži Manki saderēja ar lopu tirgotāju, ka viņš apēdis savus zābakus. Veiksmes gadījumā viņam bija jāsaņem 3 pudeles degvīna. Ar nazi viņš zābakus sagriezīja un dažu stundu laikā tos arī apēda. Dienu vēlāk viņu

ievietoja slimnīcā — viņš bija saindējies ar alkoholu.

Kāds Senavonas (Īrijā) muncipalitātes loceklis iesniedza priekš-

likumu paplašināt vietējo kapsētu. Savu ierosinājumu viņš motivēja ar to, ka pilsētā nupat apmetušies uz dzīvi divi jauni ārsti.

Alvejas (Skotijā) autosportiste Lilija Dankerka brauciena laikā zem savas mašīnas saklausīja briesmīgu grabēšanu. Viņa izkāpa, leraudzīja kaut kādu apaļu metāla priekšmetu. Uzskatot šo priekšmetu par pazaudētu auto detaļu, viņa to ielika bagāžniekā. Nākošajā degvielas uzpildīšanas punktā mls Dankerkai paskaidroja: «Tas ir kanalizācijas šahtas vāks».

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

Pagājušā gada 19. numurā «Dadzis» paklupa uz bedrainā laukuma pie Rīgas Centrālās stacijas.

Lablekārtošanas pārvaldes galvenais inženieris b. Barbejs paskaidro, ka laukuma segums nav remontēts īpašu apsvērumu dēļ — 1977. gadā tur sāksies gājēju tuneļa būve.

Tas nozīmē, ka vismaz līdz būvdarbu beigām gājējiem uz stacijas laukuma joprojām jāuzmanās no klupšanas.

20. numurā «Dadzis» brīnījās par atvērto durvju dtenām Kuldīgas rajona kolhoza «Dzintars» siena šķūņos.

Šī rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieka vietniece b. Kalniņa atbild, ka minēto šķūņu durvis tagad noslēgtas, siens uzmērīts un sastādīti akti. Jautājums par patvaļīgu siena sadali izskatīts kolhoza «Dzintars» valdes sēdē un II tecirkņa priekšniekam A. Gornijam izteikts aizrādījums. Saimniecība turpmākos gados plāno individuālam sektoram noteiktas platības siena leguvei.

21. numurā «Dadzis» nekur nevarēja atrast «Poļot» tipa pulksteņu stiklinus.

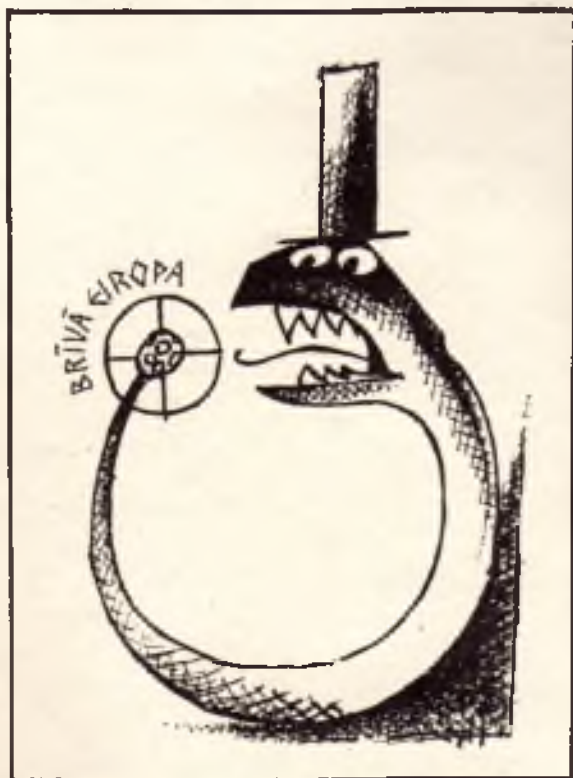
Ražošanas apvienības «Elektrons» galvenā inženiera vietnieks b. Dance šajā sakarībā vairo Maskavas pulksteņu rūpnīcu Nr. 1, kas laikus nav atsūtījusi atbilstošu informāciju par jaunajiem pulksteņiem. Pulksteņu remonta cehs tuvākajā laikā uzsāks stikliņu ražošanu un darbnīcas ar stikliņiem būs nodrošinātas, sākot ar 1977. gada februāri.

23. numurā «Dadzim» labpatika pabaksīt Daugavpils mēbeļu kombinātu, kur pletiekami nerūpējas par enerģijas taupīšanu.

Kombināta galvenais inženieris b. Šops raksta, ka galvenā enerģētika nodaļai uzdots raudzīties, lai minētie trūkumi turpmāk vairs netiktu pieļauti.

Klūdas labojums

U. Mežavilka karikatūrai «Dadža» 3. numurā 12. lappusē sajaukts paraksts. Pareizi jābūt: «Zultsakmens»

I. VESELIŅOVS
(«Staršels», Sofija)

— Tavā vietā es pasūtītu arī man vīnu. Kad esmu skaidrs, kļūstu ļoti agresīvs!
«Punch», Londona

ĀRZEMJU HUMORS

«Stern», Hamburga

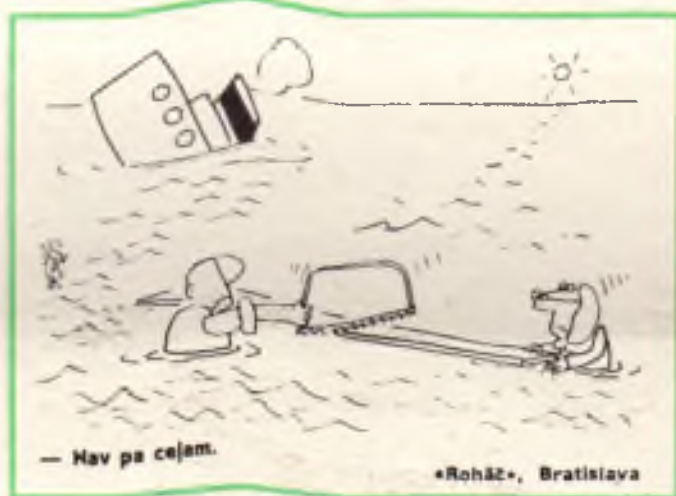

— Mīļais, tu labāk būtu paskatījis uz savu pēdējo kardiogrammu!

«Punch», Londona

«Pavliha», Ļubjana

— Nav pa ceļam.

«Roháč», Bratislava

— Inflācija nepārprotami kļuvusi vēl lielāka!

«Punch», Londona

— Viņiem ir vairāk gaumes nekā naudas vai arī vairāk naudas nekā gaumes — to es nekādi nevaru atcerēties.

«New Yorker», Ņujorka

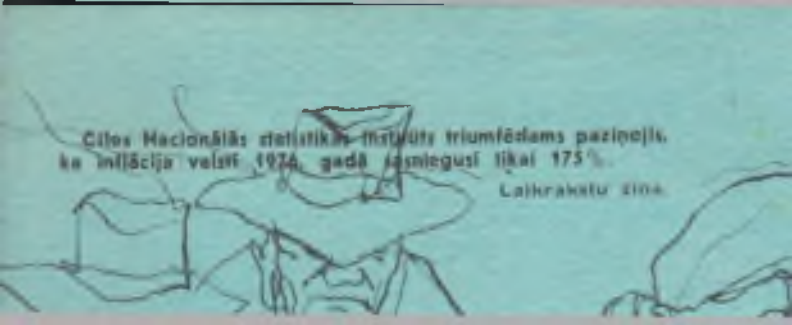

— Helejaucies! Viņi noteikti dara to, kas viņiem jādara.

«Punch», Londona

Pinočeta ekonomiskais bri-

Ķīnas Nacionālās statistikas institūta triumfēdams paziņojis,
ka inflācija valstī 1974. gadā iznīgusi tikai 175%.

Laihrakstu ziņa.

77129

Maksā 20 kae